

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa J. López Bernagosi)

Aquest número 10 cts. per tot Espanya
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA MODA I EL SENYOR ESTEVE

— On aneu tan despullats? Nostre Senyor us condemnarà!
— Però si Adam i Eva els va posar Nostre Senyor al món despullats,
no fem res més que seguir l'exemple.

Els plens poders

La darrera crisi ministerial ha renovat a França la discussió sobre la necessitat dels plens poders.

Els plens poders és l'expressió vergonyant amb què allà s'anomena la dictadura.

No es pot pronunciar aquest mot a París sense que s'aixequin les pedres i es cerca el recurs de les habilitats i de l'eufemisme.

Le nom, però, ne fait pas la chose. I entengui's bé aquesta frase. El canvi de nom no desvirtua el fet.

Els plens poders, per més que els disfressin, no atenuen la gravetat del mal.

La dictadura sempre serà la dictadura, això és, l'imperi absolut, l'arbitri i a voltes el caprici d'un home.

I bé. Cal un règim excepcional per a nivellar el pressupost, per amortitzar el deute, per aturar l'enfonsada, la *debâcle* del franc?

Poincaré i Millerand diuen que sí.

Briand i Caillaux dubten.

Herriot i els socialistes contesten negativament.

Som del parer d'aquests últims. Amb complir la llei i fer pagar als adinerats n'hi ha prou.

Però, precisament amb el filofeixisme del que es tracta és que no paguin el que han de pagar, de carregar el mort als pobres.

Vinguen emprèstits, vinguen contribucions indirectes i... *après nous, le déluge.*

A França, però, el joc ha estat descobert i la democràcia vetlla.

Les maniobres tèrboles del feixisme no prosperaran.

L'opinió de què l'impost extraordinari sobre el capital és l'únic remei que curarà el franc valetudinari, es va obrint camí poc a poc.

En Caillaux té ara la paraula.

Si els partits burgesos no volen fer de cirurgians, s'hauran d'encarregar de l'operació els socialistes.

Indemnitzacions

Els prínceps alemanys reclamen a la República tres mil milions de marcs on en concepte d'indemnització de les pèrdues sofertes pel canvi de règim.

Les pèrdues que les dites ex majestats lamenten, són les rendes que han deixat de percebre; els palaus, jardins, col·leccions artístiques, vedats de caça, parcs de recreu, etcètera, etc., que han hagut d'abandonar.

Es tracta de béns immobles, que els fugitius no pogueren endur-se a la maleta ni col·locar a rèdit en Bancs estrangers i als que mai es conformaran a renunciar... sense indemnització.

Commou el patriotisme d'aquests desterrats. Senten l'enyor dels seus regnes perduts, de les seves possessions, dels Museus i quadros que no veuran més i demanen per aconhortar-se un bon grapat de marcs.

Es clar que els orfes, les vídues i els mutilats de la guerra podrien contestar a la demanda, preguntant: "I a nosaltres qui ens indemnitzava del mal que ens ha fet la vostra niciesia o la vostra bogeria?"

El poble alemany, però, sempre arrogant, sempre cavaller, sempre sentimental i dèbil amb els seus senyors, ha decidit pagar i fora.

De quaranta milions de votants, només quinze milions s'han pronunciat en contra de l'expropiació sense indemnització.

La indemnització, doncs, als prínceps els hi serà atorgada.

Ara bé. Es just que la pagui el Tresor, que la pagui la nació, o deuen abonar-la només els que amb la seva abstenció han fet fracassar el plebiscit?

Això fóra el més raonable.

Els que vulguin donar esportules o fer obsequis i regals, que els facin amb diners de la seva butxaca, gratant-se la pròpia armilla, i no escurant la migrada bossa del pobre i del poble.

La República no deu res als ex sobirans alemanys.

Costarà un segle liquidar els deutes i les

trampes que aquests varen deixar al Reich, i gosen encara presentar comptes als seus antics súbdits?

Que els hi paguin en marcs imperials i no en marcs republicans, en bona moneda democràtica. Que els hi paguin en marcs paper, d'aquests que se'n necessita una carretada per comprar una caps de mistos.

O bé que els donguin per les finques que reivindiquen, solament el que els han costat.

Si s'hagués d'estimar únicament el treball o les gotes de suor dels acreedors, aviat el deute fóra cancelat.

ANGEL SAMBLANCAT.

Panorama internacional

RESPOSTA A LA CONFERENCIA DEL DESARMAMENT

L'Anglaterra construeix una base naval a Singapor. Els Estats Units, com a resposta, projecten fer de les illes Hawai el Gibraltar del Pacífic. I el Japó, que no cerca més que un pretext qualsevol per a exterioritzar-se — amb mitja raó — contra aquestes dues nacions, pensa que aquests projectes tendeixen al seu encerclament. Val a dir, però, que els Estats Units presuposten 4.000.000 de lliures esterlines (100.000.000 de pessetes!) per a millorar totes les bases navals.

Els desitjos de pau es mostren perfectament, mes sols en les conferències. I davant dels cassos esmentats, el Japó, que amb motiu de l'acord de la conferència de Washington arreconà l'any passat el seu programa naval, ha decidit de posar-lo altre cop en pràctica.

Ara sí que l'interrogant es posa més insistent que mai: d'ací quan la guerra entre el Japó i els Estats Units? Qui dels dos colonitzarà la Xina? A quina hora demanarà d'esser-hi part l'Anglaterra? Car no deu oblidar-se que el problema del Pacífic

no és més que un: el colonitzament de la Xina. I si ja no està colonitzada sencera o per parts, és per la rivalitat dels tres Estats que la cobegen. Cal abatren un per a què els altres dos s'entenguin. Quin serà dels tres? Sigui el que vulgui, les seves decisions són la més bella de les respostes feta a priori a la propera conferència del desarmament.

LA CONSEQUENCIA D'UNA LLETRA

Hindenburg, el president-fanal de la República alemanya, vol donar llum a tot fer. Bon soldat i bon graduat militar, creu que el president d'una República, com un general, deu ordenar i manar. Així l'Hindenburg publicà una lletra—o la féu publicar—en favor dels prínceps i altres famílies alemanyes que, per mitjà d'un plebiscit deu decidir-se si han d'esser expropiats dels seus béns sense indemnització de cap mena, o bé amb una quantitat.

Dotze mil nacionalistes protestaren contra el que ells en diuen un desposseïment, fent una manifestació. 15.000 comunistes manifestaren en sentit invers. 52 nacionalistes han estat processats i 46 comunistes detinguts...

La lletra ha mobilitzat 27.000 homes i n'ha foragitat 98 de la circulació: les llums d'un bon president de República, quan es tracta, com en el cas Hindenburg, d'un general. Car prou contents estariem que, entre totes les lletres que l'Hindenburg ha escrit, no hagués mobilitzat més que 27.000 homes i sols n'hagués foragitat 98 de la circulació!

UNA CAMPANYA DE DESPIT

En Mussolini fa campanya contra els aliats de la Itàlia durant la guerra. Dels textos de l'arxiu de la diplomàcia russa, publicats pels Soviets, n'extreu la matèria per a una campanya, sobretot dirigida contra França. La raó, però, n'és ben senzilla: ni la França ni l'Espanya no li han volgut deixar prendre part a les deliberacions sobre el Marroc...

La campanya no treurà cap a un enverina de certs problemes, certament, mes manté el caliu necessari en els feixistes professionals. No és pas possible, pel moment, un aixecament italià contra els actuals estatuts del Marroc, mes la campanya actual mostra fins on durà l'acció mussoliniana la qüestió de la seva necessitat de colònies. Car en Mussolini troba que no sap on col·locar tants partidaris: la Itàlia n'és ja plena, i la porta del Marroc, possible desembocador immediat, tancada per a sempre. Sort que el feixisme té acostumat a tots els Estats a contemplar-lo al mig d'un estany de bilis, i aquesta vegada tampoc se'n farà cas.

ANTONI PENA.

Primeres medalles

Fa una mica de fàstic l'espectacle tristíssim, que hem de presenciar cada cop que hom celebra Exposició nacional de pintura i escultura, de belles arts.

Aquestes exposicions s'haurien d'abolir, perquè semblen una fira, unes eleccions.

Els artistes es disputen els premis i les distincions com els remaders i el gitanos es disputen els guanyos, com els polítics de l'antic règim es disputaven les actes.

Aviat hi haurà trets i tindrà el Govern de mobilitzar la guàrdia civil per evitar disturbis i desordres.

Compra de vots, coaccions, tupinades, recomanacions, conxorxes, porqueries de tota mena ja pensem que se'n fan, que abunda força en aquests concursos.

Els artistes perden el cap, ho fan anar tot enrenou, per a obtenir una primera medalla.

I bé. Voleu dir-me quin valor té un premi guanyat amb aquest afany i amb procediments tan tèrbols?

Hi ha ningú que pensi que val cinc cèntims a la qualitat de la pintura i de l'escultura d'un artista, que ha estat consagrat oficialment?

Hi ha ningú que pensi que val cinc cèntims el vot d'un jurat corromput o la men-

ció honorífica deguda al favor ministerial?

Els artistes el que han de procurar és fer art i res més.

Pintin bé els pintors, facin els escultors bones estàtues i el reste vindrà com a conseqüència.

Glòria i diners, honor i profit seran el premi de les seves obres, de les seves desinteressades creacions.

Premi aleshores que serà cobejable, que serà honrós, perquè l'hauran ben guanyat, guanyat honestament, perquè no serà degut al servilisme ni a la intriga.

A veure si almenys la joventut ens escolta.

Veïam si la batussa d'ara, si aquesta ballada indigna es tornarà a repetir.

D'ACTUALITAT

Es el més de juliol

un dels mesos poca-soltes,

segons es pot demostrar

repasant un xic la història;

mes de tràngol i de crims,

de soroll i de revoltes,

que sol encendre les sangs

i tornar els cervells sopes.

Un adagi dels vells diu,

(i un adagi és ciència bona),

que "Ni dona ni caragol

pel juliol" li convé a l'home;

després un altre afegeix

amb filosofia estoica:

"Qui no bat pel juliol

no bat quan vol", i es demostra

ço que diu, a cada pas,

i en les més variades formes.

Altrement, el juliol

ens en ha fet de ben grosses:

cal que recordem només

per refrescar la memòria,

primer la "setmana tràgica",

després la "setmana còmica".

La presa de la Bastilla,

que tanta brega va moure,

fou cosa del juliol,

igual que la famosa ordre

d'expulsió dels jesuïtes

de les terres espanyoles;

l'arribada a la ciutat

amb tota la seva pompa

del primer Inquisidor

nomenat per eixa diòcesi,

al qual a rebre no anaren

per no acceptar-lo a les bones,

consellers ni diputats,

grans enemics aleshores

de tot tribunal secret

amb processos a les fosques.

Pel juliol hem vist morir

sovint nostres millors homes

en Jaume "el Conqueridor"

en els vells dies de glòria,

a l'immortal Guimerà

de qui tothom es recorda;

en Letamendi a Madrid

(un savi a prova de bombes,

el qual sabia de tot);

Pere Blay a Barcelona...

Antipàtic juliol;

enguany, què dimoni ens portes?

Vols donar-nos un ensurt?

Mira que no estem per bronques,

car vénen festes majors

i aplecs i excursions formoses,

i tripijocs no volem

sinó àpets i xirinola,

ara que el dia és tan llarg

no ens convénen els pesombres,

sinó el dormir ben tranquils

per a recobrar les forces

perdudes en el treball

o bé en "juergas" silencioses.

Ço que sí farà tothom,

que sigui un xiquet persona,

serà posar en remull

la pell, pel que pugui ocórrer;

ja prenent molts banys de mar,

ja de piscina econòmica,

ja en banyeres o cubells,

ja rebent dutxes molt fortes,

car rebaixant-nos la sang

i bevent sarsa a tothora,

no correrem cap perill

d'inflamar-nos com la pólvora,

si decàs el juliol

volgués fer alguna broma.

FLOK.

OBRA NOVA

F. GIRBAL JAUME

Presons d'Europa

Origens - Tradicions - Costums - Presoners cèlebres - Escenes històriques - Justícies, injustícies, crims i turments - Venjances i expiacions - Victimes del fanatisme polític i religiós, etc., etc.

PRIMERA SERIE: Les presons de Barcelona

Un tom 8.º Ptes. 2

D. Pancho en Barcelona.

"Venda de llibres de llibres de venda."
Veus aquí l'anunci que veurem el dia menys pensat.

Com que la gent deia que no es venia res, que no es feia negoci, ens han volgut demostrar el contrari.

Això sí que és un negoci!
I dels més olars!

A un empresari estranger que, després de sopar, va oferir als invitats una noia de disset anys dintre de la bota del xampany, l'han condemnat a un any de presó.

Trobem que el càstig és exagerat. Si la noia es volia banyar i l'empresari pagava el xampany, no hi ha res a dir.

A tot arreu se'n fan de "juergas" d'aquestes!

Diuen que als estudiants americans, d'ara endavant, quan viatgin, els portaran engabiats.

Tan dolents són aquestes minyons?

De totes maneres ja pendran exemple per a quan arribi l'ocasió.

L'altra nit un home (?) copejà tan bàrbament a un fill seu de divuit mesos, que l'hagueren de dur al dispensari, on li apreciaren ferides de consideració.

A aquest home (?) per a càstig, se li hauria de penjar una anella al nas i tancar-lo en una gàbia del Parc.

Dos joves han sortit de Montevideo per anar a peu fins a Nova York.

Quina diferència dels nostres regidors, que volen anar a peu! Si no, mireu el que gasta en taxis el nostre benemèrit Ajuntament: 10.000 i pico de pessetes en dos mesos!

Impremta LA CAMPANA i L'ESQUELLA
Olm, 8 :: Ciutat

LA QÜESTIÓ DEL FRANC

Caillaux: Es "très difficile" fer-lo pujar, cal regular i prendre investida.
— Briand: Ja fa temps que reculem, però no podem prendre l'investida per a pujar.

PIFAROL

A l'Ajuntament

A l'Ajuntament hi ha mullader. Tot sovint ens hi trobem, amb coses així. Què passa, ara? Res de particular. Hi havia un

regidor que els amonava amb les seves oposicions, de tal manera que es pot dir que formava, ell sol, una veritable oposició, i se'l treuen de damunt. Això és el natural en aquesta època de salvació. Per l'interès de l'harmonia municipal, volien que dimitís i

l'home—al mateix temps que treballava per a agafar-se bé—s'entestà en no dimitir, sinó que volgué que el traguessin. Això és tot.

Veritat que la cosa no és tan transcendental com volia fer veure l'alcalde?

UN TROS DE PAPER.

Jo crech que per admirar un paisatge, es precis no tenir-hi gaire franquies, no habenthi trencat may lo respecte, en oca paratula, tractant de compliment. Figureu-se a nosaltres quon efecte 'as fan las hortas de S. Beltrán y no 'n negareu que son bonicas.

Pero no divaguem. De la devesa varem passar a S. Narcís, que 'es una iglesia gran, ab un claustre gòtic bastant notable.

Lo gloriós martir, que algun temps havia fet parlar de las sevas morcas, jau ara dintre una urna de cristall, se l'ensenya y visita ab molta veneració.

Què som en aquest munt? Al fixar-nos no vaig pogut menes que murmurar:

—Aquí mon es un estanch
Abont per ser famala veum
Lo maleix 'ls carrocers
Que 'ls pursos de ral y mitj!

—Y 'l coté digui al meu gait.
—Oh! marxat y encara ara ab això dels Estats-Units no hi ha gaire la vida.

—No, l'home! vull dir que m' en dongues, com un no pot dir d' aquesta orella no patiré!

Dit y fet y cap a la castral falta gent.
La impressió mes forta que tingui en Girona, va esser en la Catedral.

Sempre me 'n recordaré.
La iglesia est-ba sombria y plena de misteri. Los dol-so acords de l' orga 's perdian entre las nitradas y formidables veus dels canones. Tot respiraba incens, tranquil-litat y misticisme. Jo vagaba per aquella atmosfera ab los ulls mitj alocats; no era ja d' aquest mont. De fronte la ocu-ritat mes absoluta 's declarà al meu entorn, en lloch del gòtic altà majó veig un cel negre tot farist d' estrelle-tas; las veus dels canones 's apagaren rellevantlas aquell burgit que sentim en las orellas quand algu parla de nosal-tres y caigui en un parassime que no sé quan va durar.

Al despertar d' aquell ensopiment un doloret sumort, que 's anaba allunyant per moments fou la clave d' aque-lla estranya y forta impressió.

M' habian donat una trepitjada d' ull de poll
(S' acordà de no s' acordar.)

EN SALAMANCA.

Què es aquest Salamanca que fa tan soroll?
En Salamanca es un home que en la carrera que ha emprés ha arribat abont no ha arribat ningú en cap altre carrera. En Salamanca es home de un gran talent y de un gran cor.

Per mi lo mes gran d' en Salamanca és lo disfrutar de la bona reputació de que disfruta. Què es pensen que es poch dit lo tenir bona fama, ocupant una posició tan en vidable com la seva?

Observem de lo que passa ab los homes que tenen di-dies.
Fulano ja està be ja, pero diuen que allavors de las passas de sis, es quant va fer la fortuna. Fulano ha guanyat molts diners. Té una gran fabrica, pero no es ab la fa-brica de f que ha fet la fortuna, la fabrica li ha servit per poder donar curs a las dobladas de cinch duros.

Fulano 's ha fet tres o quatre casas, pero si bagues ha-gut de guanyarbo tot ab la boiga de q. ben segur que on las bauria fet tan grans.

Què 's pensan que 'n dallonas ha fet la fortuna fet de contrabista? Cal' tensa una fragata pe 'l seu compte y en al-ta mar vingue fer la gran moneda falsa.

Sap qui duenh que te mitj millo de duros?—Fulano, pero jo no sé com no ha trovat qui 'l espavil així si que es robar. Tota la seva historia está plena de fets, com lo que li vaig a contar.

Hi havia un pagés que posseia uns terrenos al Ensanche. Lo ostre home n' hi oferi los cinquanta mil duros que lo pagés no volia ab la condició de pagarlos ab paper de l' Estat.

—No m' entench de papers replica lo pagés

—Home! no sigui estrany. Si té alguna persona de la seba confiança, informi de si aquest paper es un paper ad-missible y demà me tornará la resposta.

Lo pagés s' informá y va fer lo negoci, van a casa lo no-tari (que també es un bon pollastre), y firman la escriptura.

Un del articles dets: D. Fulano cedeix a D. Mengano lo ter-reos tals y tals per la cantidad de cinquanta mil duros pagas ab paper de l' Estat, que adelant meu lo hi entrega.

—Tingui!
—Deu, vint, trenta, quarante, cinquante. Està molt bé!

—Estigui bonet!
Lo paper en son poder, va anar a veure de seguida la persona que antes l' habia informat y li demanó que 'ls hi cambiés en metalla.

—Bueno, vengam a quin cambi está.

—Com cambi! que vol dir ab això?

—Que los cinquante mil duros son nominals... y com-preneguen de seguida la estafa, que no mes va gr de vint y sis mil duros.

Tornem al nostre assulo
En Salamanca disfruta de un reputació tan gran com la seva posició. Han de ser molts y molt grans los seus fets per poder destruir las molts historietas que precisament s' han d' haber inventat contra en Salamanca.

ROBERT SANALL.

La nova companyia d' ópera del teatro del Prado Catalan va estrenarse ab «El Trovatore», y esta ensejant la Traviata. No sabem ab quin lloament corra la ven de que la es-presa companyia té en estudi la magalica Africana de lo inmortel Meyerbeer.

—Què no sap que passa ab lo teatro Principal?
—Què vol dir?

—Que sense mediar subasta l' han donat en arrenda-ment, per quatre anys mes a l' Otona, pagant mil duros mes l' any.

—No pot ser, veigi si sense subastar
—L' hi dich que sí; així es lo que hi ha.

—Pero fora escandalós, y...
—Sigui lo que vulgui, es aixís.

—Vaja no ho crech encara que m' ho juri

Sabem que en la próxima temporada teatral, en lo Li-co, ademes de la companyia d' ópera, n' hi haurà de vera y de zarzuela, y fins se diu si per Nadal 's hi farà pesebre.

Tenim moltes bonas noticias de la companyia de quadros al viu, que dintre pochos dias funcionarà en lo Teatro de Va-zarietas. Entre maseles y famellas son curanta dos. Hi ha unas minyones que dallonas Aconsella als nostres lec-tors que no vagin a las primeras filas, ni mirin ab gemelos porque la salut 'ls en valdría menos.

Cada cosa a son temps, diu lo escel-lentissim ajunta-ment ara va la gent al passej de Gracia; donchs ara es lo temps de enviar gent a fer lo pont de la riera de 'n Malla y aixís está; mes animal aquell situ tan concorregut. Es cert, que pera los passejants, es aquesta obra causa de grans incomoditats, porque desbarba lo pas y obliga a que molta gent tingui de passar per lo lloch abont corren los carrua-jes, pero alguna cosa ne li de valer de menos, no es ve-ritat?

De aquí endavant ja no tindrem que dir 'es vol saber, a Salamanca', perquè sent los Camps Eliseos de en Salama-nca, sols tindrem que dir —Si vol saber, ala Campa Eliseos.

FÁBULA.

Perque dono lo seu la Franciqueta la besucala la gent de la escalota; y al maleix temps murmura de 'n Magi porque pren lo que pot al seu vehi.

Lector, ni hi hà per perdre la paciencia, pugl devant de tan grossa inconsecuencia casi un home de bé entre pendre ó donar no sap qué lo

Lo SABARCONO.

SÍMILS.

—En qué se sembra un sabi a un bou?

—En qué se sembra un bastó a un home de molta forsa?

—En qué se sembra una quicalleria a dos ulls?

—En qué se sembra los jugadores de billar a los boigs?

—En qué se sembra lo govern a los chufieros?

—En qué se sembra la espasa de Luchana a un ou?

—En qué se sembra lo mapa de Espanya a la gran fonda d' Orient avuy dia?

—En qué conté Salamanca.

Solució de la charada anterior.

Es molt digne S. Boy de gran encomi, perquè té, ben montat, un manicomio.

Solució del geroglífich anterior.

En lo mon vivent
Sap qualseval
que cada n' enta
y balla sol

GEROGLÍFICH.

La solució 's darà en lo número que vé.

Ara dissimula.

E R — Casimiro Miralles.

Barcelona 1865.—Imprenta de Narcís Sureda y Companyia. Pasaje de Escudellers, número 4.

NUMERO 12.

I. LOPEZ, EDITOR, (Barcelona).

DIUMENJE 6 AGOST 1865.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ.

Carrer Ample, 20.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LIBRERIA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ample, 20 y Rambla del Mij, 20.

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA.

Al mes 10 rs.

FORA DE BARCELONA.

Trimestre 12 rs.

SEXTIRÀ UN COP cada SEMANA.

(Si Deu vol).

LA SUSCRIPCIÓ COMENÇA SEPTRE

lo 15 de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

DOS REDACTORS.

Vens, ja l' ho vaig dir jo que los grabats dén Char-doux no agradarian.

—Y bé, ja ho sabia, pero no hi va haber altre camí. En Padro estaba malalt y encara que a Barcelona hi ha molts xicots que saben abont teuen la ma dreta cap d' aqueix treballs. L' únic que no tenia feyna era en Chardeux y en-cara que 'os consta ba que era un pasteleiro, l' hi varem haber de donar.

Encara no sap lo millor. Jo li portaba 'ls asuntos per-que ell fes lo diluix y 's en va enfadar, diu: edicem fer, ja veureu com los dibuixos que li faré l' agradaran mes que los del altre.

Lo crech que baguera valgut mes acudir a alló que fan molts periódichs quant los passen cosas per l' istil:
—Ja se que vol dir: posar al mitj de la plana ab l' etras grossas: «Estrada per orden superior».

UN QUE NEDA BE.

Ab lo nedar succeixen en dos cosas, que son: saberne y no saberne.

Jo no puch ficar-me en las reglas de un art que te molt de gimnàstich y conseqüentment de higiènic, perquè des-prés de haber-ne examinat tres y quatre vegadas en presen-cia de personas tan competents com numerosas, he averiguat que no hi entench pilota.

Parlo ab aquesta franquicia perquè respecte a lo assump-to que vull tractar, tan se val que jo sàpiga nedar, com que no 'n sàpiga, que si el no saberne bagues de ser capa de que volses fessis poch cas de aquest important escrit, prou concluid l'indria jo de fer veure que n' sabia més que Brian.

Vaja, menos brossa y anem al gra. Lo gra es un home que s'èia bé, y de qui, en general no se sap lo ofiel, la terra, ni lo apellido: no s' en sap sino que n'èia bé.

Jo no vull dir ni donar a entendre que tots los que sa-ben nedar, siguin identics ni semblants al subjecte de qui parlo; més lo subjecte existeix y jo ab això no tinc prou per descriureho imparcialment, sens por de crear-me enemichs en la platja, la olla, ni la mar vella.

Lo home que n'èia bé.

Mireu-lo: és en lo mes de desembr, embolicat en la capa, en lo modo de caminar li coneixerem que anyora la siguiu.

Sempre que la ocasió se presenta, mou brases y canas; en lo lliu se tira com si lo seu cos bagues de topar ab las flexib-s masses líquidas; dorm en acutiss natorias y somniant dona brassadas a dreta y esquerra, comunicant a voltes tal moviment a sos cos, que lo despertat un nyanyo que se ha fet ab la capalera.

De aquest home, quant ne parlem los seus coneguts, no diuen fulano ni menguano; sino aquell que n'èia bé. Si per casualitat li saben lo nom, pera distingir-lo d' altre que se anomeni com ell, diuen fulano lo nadador.

Ell no va a teatros, passeja; ni cafes: passat lo temps dels banys, que per ell tarda molt a passar, se floreix, se consum, perquè no troba gust en cap de las moltissimas fri-volitats que serveixen de recreació ó aiquera distrauen ó los demes mortals.

Nedar ó parlar de nedar y res més.

Lo teatro per ell es simplexa; lo cafe mal sa y fastigos; lo passejar, fer lo lonto; la política, una farsa; lo amor: Jo 's diu.

Aquest home va a una casa abont hi ha minyones, mes d' menos senyorelas, com se diu ara.

Totes l' hi son indiferents.

Per hermosa, per gracia, per bonas premitas morais que las adormia, ell no 's las ven ó no se las apreia.

Cent vegadas estará en conversació ab ella, mil vegadas tindran conjuntura propicia per revelar son mèrit y la

aprofitaran per lluirlo (encomens ellat); pero lo nostre home insensible a sos atractius y fins a sos agasajos, permanen-ta fref é inextinguible.

Més si algun dia la més llejia (si es que ja minyona llejia), la menos agraciada, la menos viva, li diu per exemple:

—Ja 's ho ho han dit que vostè n'èia tan bé. Què 's posa que no ha arribat a los nostres oïdros? (Tot se sap, home, tot se sap!)

Ve acoqui lo home que comensa a estufarse y a descor-brir repentinament en la chicota una pila de bones circun-stancias que ni ell le hi havia reparat may, ni ella sentia temir.

—De totes aquelles mossas, diu ell ab lo deixo que es natural quant se troba en terra, no n' hi ha cap que no sigui sola sino fulana. Es de alló mes agradable y lo veu se que 'm encera. Si jo may per may havia de fer un pensament y ella si deitalla caure, me sembra que no l'era mal negoci, perquè congeniaran. S'empre se m' habia fi-gurat que valia mes que las altres; pero no sé perquè m' hi enfondaba gayre.

Al cap de uns quants dias torna a la casa, abont abona la consubstancia minyona y sols posa atenció en lo que ella li diu.

La pobre noia, ignorant lo fàcil que li fora captar-se las simpatias del que n'èia bé, ó per millor dir, consolidar la inincinació que ell l' hi porta, li parla de aquelles cosas que solen ser objecte de agradable conversació entre joves, y fins pot ser de bona fi coïmbra son caràcter, sa figura y un molo de vestir.

Lo nostre home se queda admirat de que no sap mentar-hi pagut sentir la mes minima inclinació a una chicota tan seneca cap ni centener.

Ve crech que no bi era tot (diu entre si) lo dia que mes vau anar mij prenat de ella. Quina conversa mes suau iquin poch sanderi? Què 's pensa que no ximplet per veure a reitruir si tinc tal caràcter y si so alt ó baix? Per ser si que se ha pensat pescar-me y jo no veuria lo sap?